Ons eigen mooie Land

Wanneer ge diepzinnige bestudeerders van den volksaard in Nederland, Frankrijk, Duitschland, Engeland, Spanje, Montenegro, Mexico, Lapland, enz. hoort, dan komen ze op een punt altijd overeen in hun wijsgeerige beschouwingen en dat is: Er bestaat geen beter volk dan dat van Nederland, resp. Frankrijk, Duitschland, Engeland, Spanje, Montenegro, Mexico of Lapland, maar één fout heeft het: 't stelt de aantrekkelijkheden en producten van eigen land altijd achter bij die van andere natie's.

* * *

De oorlog heeft met zijn ijzeren vuist die fout wel wat verbeterd. En zoo ziet ge de treinen van Staatsspoor, Hollandsche IJzeren-, Centraal- en Noord-Brabantsch-Duitsche, (zoover deze in Noord-Brabant rijdt), mitsgaders alle stoom- en electrische trams, benevens auto- en paardenbussen in ons lieve vaderland gevuld met Nederlanders, die van het schoone van hun land profiteeren, terwijl automobielen in diverse grootten langs 's heeren-wegen snorren en paarden heel genoeglijk op hun sukkeldrafje loopen voor open landauers en tentwagens, vol van genietende gelukkigen, die het stof van eigen omgeving hebben afgeschud om naar vreemde streken te trekken, maar altijd toch binnen de grenzen van de Elf provinciën blijvende.

Op het water is het druk van motorjachten en huisbooten.

Heusch, zonder overdrijving kan gezegd worden, dat de eene helft der Nederlanders op weg is naar de woonstede van de andere helft en 75 pCt der geheele bevolking hotel of pension houdt, welke inrichtingen een gulden tijd beleven en tjok-vol zijn.

* * *

De redactieleden van Panorama zijn natuurlijk ook op reis geweest. Niet allemaal tegelijk in één heerlijk uitstapje vol frisch genieten en zoet geflirt.

Neen, stuk voor stuk.

Zoo allen op één dag kunnen onze opstellers niet gemist worden in deze dagen van spanning.

Zonder het vooraf te hebben besproken, kozen ze ieder een andere streek. De één toog naar Noord-Holland, genoot van de vergezichten langs de Zaan, de immerdraaiende molenkens en de nijvere fabrieken. Hij was in Zantvoort en in Bergen, in Edam en Volendam; zwalkte op de baren der eens te dempen Zuiderzee, en betreurde het daarbij volstrekt niet dat zulks nog niet was geschied.

Hij kwam met 'n verbrande huid terug met het vaste voornemen nooit ergens anders zijn vacantie door te brengen dan in Nederland, al kwam er ook morgen een eeuwige vrede waarbij die van Kant niets, niemendal is.

De tweede bleef dichter bij honk. Hij vermeide zich in het schoone Noordwijk en wandelde vandaar naar Katwijk, doolde in de heerlijke omgeving van de Sleutelstad met haar fraaie wandelingen en vischrijke peuerplaatsjes. Dagen had hij in het zonnetje gestaan en niets gevangen, maar 't had hem goed gedaan en de jongeling, eens dun en mager als gras, waarvan hij ook de kleur droeg, kwam terug, gezond en vroolijk met de rozen op de wangen.

Onze redactrice voor de mode-rubriek was natuurlijk naar 't Haagje getrokken en kuierde voor haar ontspanning langs den Strandboulevard, tusschen de vlugge Brusselsche meisjes, wier elegant gangetje haar in verrukking bracht en die op dit oogenblik bij den Haag en Scheveningen behooren evenzeer als haar Duitsche antipoden van heden, dit voordien deden. Zij tufte in de Wassenaarsche bosschen en dineerde op 't Kasteel waar de lommerrijke boomen zulke keurige en gedistingeerde zitjes overschaduwen.

Zij genoot . . . . .

Zooals alleen een vrouw genieten kan die smaakvolle toiletten ziet. En toen zij thuis kwam hoorden wij haar bijkans niet meer van Parijs en Londen spreken. Wat anders nooit geschiedde. Zoo had zij van 't buitenland haar mond steeds vol.

* * *

Zes anderen zijn in Gelderland geweest. Maar ieder naar een ander deel van deze provincie. En van allen

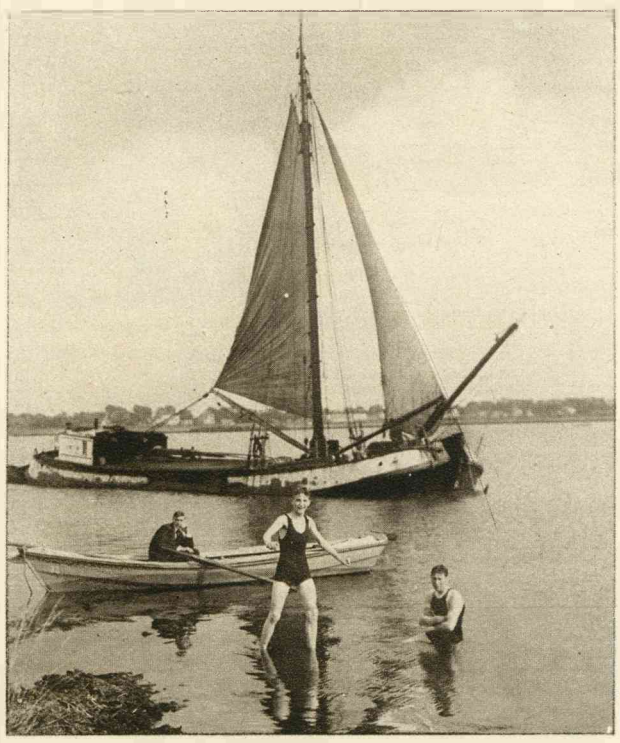

Een kijkje aan het strand te Scheveningen.

hoorden we „dat 't daar nu zoo vol was . . . ." en zoo „heerlijk".

De meest fantastische verhalen deden zij, van de wonder-secure wijze waarop onze grenzen worden bewaakt, welke vertellingen door haar pijnlijk nauwkeurige overeenstemming in details, wel de grootste zekerheid van waarheid kregen.

Een van de zes was over 'n reisavontuur uiterst slecht

In vacantie-dagen. Een frisch bad.

te spreken. De eenige wanklank trouwens in de jubelende accoorden.

Hij was van 't schoone Nijmegen, waar Berg en Dal hem en zijn gezellinnen een overheerlijken lunch had aangeboden, per rijtuig naar 't Maas-en-Waalsche gereden, langs den Groesbeekschen weg, de Duitsche grens volgend. Zeven keer was 't rijtuig aangehouden en telkens had de koetsier goedmoedig en onverstoord een papiertje voor den dag gehaald, dat door den soldaat, die schildwachtte, ernstig werd nagelezen.

Toen was hij, ofschoon hij een duren eed had gedaan tijdens de vacantie alle beroepsgewoonten af te leggen, nieuwsgierig geworden. En hij had gevraagd wat dat geheimzinnig document toch wel mocht bevatten. In stilte had hij gedroomd dat 't een stuk van hooge autoriteiten zou zijn, gelastend allen Vorsten, Commandanten, Oversten en Korporaals hem ongestoord te laten voorbijtrekken, wijl hij redactielid van 't meest gelezen geïllustreerde Nederlandsche tijdschrift was.

En toen bleek . . . . dat 't stuk niets anders bevatte dan 't signalement van het paard dat voor 't rijtuig liep.

Waaruit mocht blijken dat in het jaar 1915, in den geweldigen oorlogstijd, aan de Nederlandsche grenzen een paard van grooter belang is dan een redacteur van Panorama. Tenminste zoo oogenschijnlijk.

* * *

Ook uit Limburg, Drente en Overijsel evenals uit Groningen en Friesland aan de eene zijde, Utrecht, Noord-Brabant en Zeeland aan den anderen kant, bereikten ons de meest enthousiaste berichten.

Zoodat 't niet al te onbescheiden is, om te beweren dat „Mooi Nederland" zich uitstrekt van den Dollar tot de Schelde, van Terschelling tot aan 't Zuidelijke puntje van Limburg. Van overal komen de berichten van Nederlanders, versta dat wel, dat ons land zoo mooi is en het bezoeken overwaard.

* * *

Ons land is mooi. In den zomer is het er heerlijk. En al zijn wij waarlijk niet zoo bekrompen om het bezoeken van andere landen af te keuren, toch lijkt het ons wel degelijk goed om de bestudeering van eigen omgeving niet opzettelijk achteruit te schuiven voor het mooie dat over de grenzen te vinden is. Men kan het eene doen zonder het andere te laten. Welken juisten levensregel men tot op heden maar al te weinig betrachtte.

Toch is er op het gebied van verblijf en verkeer nog heel wat te verbeteren, wil Nederland in alle plaatsen het comfort en de gemakkelijkheid bieden, welke het vertoeven in 't buitenland zoozeer veraangenamen.

Wij noemen twee punten. Helaas, het eerste daarvan is wel het voornaamste. Er zijn vele van onze hotels, die niet zóó ingericht zijn, als de moderne eischen dat vragen.

Wij haasten ons hier uitdrukkelijk te verklaren dat wij in Holland tal van keurige, wel bestuurde hotels kennen, doch er zijn er ook nog heel wat, die met weinig moeite en ietwat meer verstand, 'n beetje geld en veel goeden wil tot heel wat beters te maken zouden zijn.

Uit den aard zit de fout niet aan ééne zijde. Vanzelf spreekt het, dat bij geregeld talrijk bezoek en goede bedrijfsresultaten er meer geld kan besteed worden aan de inrichting. Doch deze is het niet alleen, aan de bediening, de verzorging, den geheelen opzet daarvan, mankeeren meer dan eens die kleinigheden, welke, zooals alreeds gezegd, juist het oponthoud zoo aangenaam kunnen doen zijn.

Wat maakt het geen reusachtig verschil of je in een veranda of serre zittend, een goede verlichting hebt en een makkelijken stoel of slecht brandende flikkerlichtjes en zetels, die een diepen indruk nalaten op het lichaamsdeel, dat dan de droeve en zware taak heeft om het meest direct met deze zitvoorwerpen in aanraking te komen. Deze omstandigheden verhoogen de vacantie-vreugde allerminst!

Ten tweede: Waarom in zoovele plaatsen vastgehouden aan een dagverdeeling, goed voor groote steden met lange kantooruren, maar slecht in overeenstemming met den gang der zonne en de dagen van vacantie.

Wij zijn in het gewone leven geen voorstanders van de Duitsche dagverdeeling met middageten om één uur en avondeten tegen acht uur. Doch op reis voelen wij er heel wat voor; je verdeelt er je dag zoo mooi mee en, wat heel wat waard is, ze voorkomt de troostlooze lange avonden, die o zoo vervelend kunnen zijn in hotels en pensions, waar men elkaar te veel kent om geen notitie van elkander te nemen en te weinig om gezellig te verkeeren.

* * *

Doch laat ons de goede stemming niet door den schijn van jeremieeren bederven.

Augustus hield zich over het algemeen heel goed.

Regen en zonneschijn wisselden elkaar af. De barometer bleek een even onbetrouwbare aanwijzer als altijd.

En 't is mooi langs veld en beemden, op 't water en op het strand.

Nog eenige weken van genieten liggen voor ons open.

Laat ons dus profiteeren. Van ons eigen mooie land.

Wat klinkt dat heerlijk!

Zwarte weg, Groesbeek.

(Uit het Album „Nederland", uitgegeven door de Mij. tot Expl. van Staatspoorwegen, 1915)

De Vennen, Oisterwijk.

(Uit het Album „Nederland", uitgegeven door de Mij. tot Expl. van Staatspoorwegen, 1915)